

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa K.C.  
przeciwko Centrum Medycznemu "Ż." spółce z o.o. w W.  
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej – [...] Zakładu  
Ubezpieczeń S.A. w W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 sierpnia 2018 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.  
z dnia 12 czerwca 2017 r., sygn. akt VI ACa .../14,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego wobec pozwanego i interwenienta ubocznego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2017 r. Sąd Apelacyjny w W., uwzględniając apelację pozwanej Centrum Medycznego „Ż.” Sp. z o.o. w W. i interwenienta ubocznego po stronie pozwanej – [...] Zakładu Ubezpieczeń S.A. w W. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił w całości powództwo K.C. o zapłatę kosztów leczenia, rentę i zadośćuczynienie w związku z błędem medycznym, do którego miało dość podczas porodu powoda. W ocenie Sądu Apelacyjnego, ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów nie pozwalała przyjąć istnienia związku przyczynowego między czynnościami personelu pozwanego szpitala, a powstaniem po stronie powoda trwałego schorzenia w postaci nasilonego niedowładu kończyn dolnych (*paraplegia spastica*).

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną powód, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 i art. 382 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 231 i w związku z art. 382 k.p.c. oraz art. 6 k.c. w związku z art. 231 k.p.c. i w związku z art. 382 k.p.c. Na tej podstawie wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Wyłączenie to jest wyrazem założenia, że w systemie dwóch instancji sądowych, opartym na modelu apelacji pełnej (*cum beneficio novorum*), ustalenia faktyczne stanowią wyłączną domenę sądu pierwszej i drugiej instancji, podczas gdy Sąd Najwyższy kontroluje prawidłowość zaskarżonego wyroku będąc związany jego podstawą faktyczną (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.) (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2008 r., IV CSK 228/08, OSNC-ZD 2009, nr C, poz. 66 i z dnia 21 października 2015 r., III CSK 465/14, niepubl.). Postępowanie kasacyjne nie stanowi tym samym kolejnej odsłony sporu o ocenę dowodów i treść ustaleń faktycznych, nawet jeżeli są one nieprzekonujące dla skarżącego. Dokonanie ustaleń faktycznych należy do sądów *meriti* (art. 233 k.p.c.), a ich weryfikacja sytuuje się poza kognicją Sądu

Najwyższego, co dotyczy również ustaleń czynionych z wykorzystaniem dowodów z opinii biegłego. Skarga kasacyjna, której zarzuty sprowadzają się do kwestionowania dokonanej oceny dowodów lub próby podważenia ustaleń faktycznych, podlega w konsekwencji odrzuceniu, jako nieoparta na ustawowej podstawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76, z dnia 30 maja 2006 r., I PK 300/05, niepubl., z dnia 24 czerwca 2009 r., III CSK 73/09, niepubl., z dnia 30 lipca 2012 r., II CSK 10/12, niepubl., i z dnia 23 stycznia 2015 r., III CSK 328/14, niepubl.).

Analiza podstaw skargi kasacyjnej w powiązaniu z ich uzasadnieniem prowadziła do wniosku, że została ona oparta wyłącznie na zarzutach dotyczących oceny dowodów i prawidłowości ustaleń co do faktów związanych z istotą i genezą schorzenia, na które cierpi powód. Dotyczy to nie tylko zarzutów, w których wprost wskazano na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., odnoszącego się do swobodnej oceny dowodów i jednoznacznie objętego zakazem ustanowionym w art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, OSNC-ZD 2009, nr C, poz. 66, z dnia 9 października 2014 r., I CSK 544/14, OSNC-ZD 2016, nr A, poz. 4, z dnia 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15, niepubl., i z dnia 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 397/13, niepubl.), lecz także zarzutu naruszenia art. 6 k.c. w związku z art. 231 i art. 382 k.p.c. Również w ramach tego zarzutu osnowa skargi stanowiła bowiem w istocie polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Apelacyjny i poczynionymi na tej podstawie ustaleniami, zmierzającą do narzucenia odmiennej - zgodnej z oczekiwaniami powoda - wizji stanu faktycznego.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. w związku z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw

kc